

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Άρνητικά τὰ «Συμπεράσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἑλσίνκι»
τῆς 10.12.1999

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

- Άρνητικά τὰ «Συμπεράσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐλσίνκι» τῆς 10.12.1999.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΑΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Ἰπὸ

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

[Ἄρθρον δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἑφημερίδα «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ»
εἰς 6 συνεχείας ἀπὸ 27.12.1999 ἕως καὶ 3.1.2000
καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν ΙΣΤΟΡΙΟΓΝΩΣΙΑ, τεῦχος Μαρτίου 2000]

*****

Δ ι ἄ γ ρ α μ μ α

Α'.

ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΕΛΣΙΝΚΙ

1. Γενικότητες.
2. Ἡ συνυπογραφή μας εἰς τὴν ἀναβάθμισι τῆς Τουρκίας.
3. Ἡ ἐπιβαλλομένη παρακώλυσις τῆς ἀναβαθμίσεως.
4. Οἱ περαιτέρω ὑποχωρήσεις μας. Ἐγκατάλειψις παγίων θέσεων.

Β'.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΟΤΙ ΕΚΚΡΕΜΟΥΝ «ΣΥΝΟΡΙΑΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ»

- α) Ἀναγνώρισις ὅτι ἐκκρεμοῦν «συνοριακὲς διαφορὲς.
  - β) Οἱ προβαλλόμενες δικαιολογίαι. Ἀναίρεσις αὐτῶν.
  - γ) Ἡ δέσμευσις μας ἤδη μὲ τὸ κοινὸν μεταξὺ Ἑλλάδος-Τουρκίας ἀνακοινωθὲν τῆς Μαδρίτης τῆς 8^{ης} Ἰουλίου 1997.
  - δ) Ἡ δέσμευσις μας γιὰ «διαπραγματεύσεις» ἐπὶ ὄλων τῶν προβαλλομένων ἀπὸ τὴν Τουρκία θεμάτων.
  - ε) Ἡ ἀναγνώρισις ὡς ἐκκρεμῶν καὶ «ἄλλων σχετικῶν θεμάτων.
- Ἀναγνώρισις τουρκικῆς μειονότητος εἰς τὴν Θράκην μας.
  - Ὁ ἀφοπλισμὸς τῶν νησιῶν μας τοῦ Αἰγαίου.

Γ'.

Η ΑΥΤΟΠΑΓΙΔΕΥΣΙΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΓΗΣ

- α) Ἀναγνώρισις πρωτοβουλίας καὶ εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Συμβούλιον.
- β) Ἡ ἀναρμοδιότης τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου.
- γ) «Πολιτικὴ» ἢ διένεξις, ὄχι «νομικὴ διαφορά».
- δ) «Πολιτικὴ» ἐπομένως καὶ ἡ ἐτυμηγορία τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου.
Οἱ ἐντεῦθεν κίνδυνοι.
- ε) Ἐὰν ἐμμέναμεν εἰς τὸν «πολιτικὸν» χαρακτῆρα τῆς διενέξεως.

Δ'.

Η ΕΝΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ

- α) Ἡ προϋπόθεσις τῆς «πολιτικῆς διευθετήσεως» τοῦ Κυπριακοῦ.
- β) Ἀνύπαρκτος, ἐὰν ὄχι δυσμενεστέρα ἢ νέα ρύθμισις.

Ε'.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Α'.

ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΕΛΣΙΝΚΙ

1.- Γενικότητες.

Με τὸ ὑπογραφὲν καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1999 εἰς τὸ Ἐλσίνκι κείμενο Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου *συνεχίσθηκε με̄ περίσσεια ἀφροσύνης ἢ πορεία ὀλέθρου, τὴν ὁποία τὰ τελευταῖα χρόνια ἀκολουθοῦμε ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μας πραγμάτων.* Ἔτσι ἡ διακηρυχθεῖσα ὡς ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Ἑλλάδα πολιτικὴ τῆς «βῆμα πρὸς βῆμα προσεγγίσεως» με̄ τὴν Τουρκία δὲν εἶναι μόνον ἡμαρτημένη κατὰ τὴν ἀφεταιρία της, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως ἀποδεικνύεται, ἄλλη μιὰ φορὰ, ὡς πολιτικὴ τῶν «βῆμα πρὸς βῆμα ὑποχωρήσεων» καὶ ἄνευ ὄρων συνθηκολογήσεως.

Καὶ εἶναι ἡμαρτημένη κατὰ τὴν ἀφεταιρία της ἢ κατεύθυνσις αὐτή, διότι «*πολιτικὴ προσεγγίσεως*» μόνον ὅταν τὴν πρωτοβουλία της ἔχει ἡ ἐπιτιθεμένη χώρα καὶ ἐπιδεικνύει με̄ αὐτὴν εἰλικρινῆ διάθεσιν, ὅπως ἀποστῆ ἀνόμων ἐπιθετικῶν ἐνεργειῶν της, ἀποκαθιστᾷ τοὺς συνδιαλεγόμενους εἰς ἐπίπεδον ἰσομεροῦς εὐθύτητος καὶ εἶναι δυνατόν νὰ καρποφορήσῃ. Καὶ φυσικὰ «*πολιτικὴ προσεγγίσεως*» δὲν νοεῖται ἀσκουμένη ἀπὸ τὴν ὑφισταμένη τὰς ἀνόμους προκλήσεις καὶ ἐνεργείας χώρα. Ἀφοῦ τότε ἀναγκαιῶς θὰ συνεπάγεται εὐθεῖες ὑποχωρήσεις τῆς χώρας αὐτῆς, ἐμφανιζομένης ὡς ἐπιζητούσης αὐτῆς τὴν συνδιαλλαγὴν. Ὅποτε καὶ ἡ προκαλοῦσα χώρα, ἀγέρωχος καὶ ἀνένδοτος, αἰσθάνεται πλέον τὸ θῦμα της ὡς καμπτόμενον καὶ ἐκλιπαροῦν τὴν συνδιαλλαγὴν, ἐνισχύεται εἰς τὴν ἀδιαλλαξίαν της καὶ ὑπαγορεύει ἀνέτως αὐτὴ τοὺς ὄρους της, καλοῦσα τὸ θῦμα εἰς ταπεινωτικὴν συμμόρφωσιν.

Κάτι τέτοιο συνέβη ἀναμφισβητήτως καὶ τώρα. Διότι με̄ τὴν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, *συνυπογραφὴν τῶν Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου καὶ κατὰ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰς Ἑλληνο-τουρκικὰς σχέσεις τμῆμα αὐτῶν, ἡ Ἑλλὰς ταπεινωτικῶς συνεμορφώθη πρὸς ὅλες τὶς ἀνόμους, ἀπὸ ἀπόψεως Διεθνοῦς Δικαίου, ἀξιώσεις τῆς Τουρκίας, ἐγκαταλείπουσα πλήρως τὴν προηγουμένην πολιτικὴν τῆς ἐθνικῶς ἀξιοπρεποῦς ἀμύνης. Οἱ Τοῦρκοι ἀπολύτως τίποτε δὲν ἔδωσαν, ἀφοῦ ἐνέμειναν εἰς ὅλες τὶς ἄνομες ἀπὸ δεκαετιῶν εἰς βάρος μας ἀξιώσεις των.* Καὶ μόνον *ἐμεῖς παρεδώσαμε με̄ περίσσεια ἀπερισκεψίας αὐτὰ τὰ κλειδιὰ στοιχειώδους παραφυλακῆς τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων καὶ συμφερόντων, αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας, ἢ ὁποία καὶ βαρύτατα τώρα κινδυνεύει.*

Πράγματι :

2.- Ἡ συνυπογραφή μας εἰς τὴν ἀναβάθμισι τῆς Τουρκίας.

Ἐφοῦ ἐπισημως, διὰ στόματος τοῦ Ὑπουργοῦ μας Ἐξωτερικῶν, εἶχαμε προαναγγεῖλει, ὅτι θὰ γίνουμε, χωρὶς νὰ ζητᾶμε τίποτε καὶ χωρὶς ὄρους, ἢ ἀτμομηχανή γιὰ τὴν εἴσοδο τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν, ἤδη μὲ τὴν ἀνωτέρω ὁμόφωνη ἀπόφασιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, δηλαδὴ ὄντως *χάρις εἰς τὴν ἰδική μας συνεργασία καὶ ὑπογραφή, ἀναβαθμίσθηκε ἡ Τουρκία εἰς τὴν κατηγορία τῶν ὑποψηφίων εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν χωρῶν*. Μάλιστα καὶ χωρὶς νὰ συντρέχη καμμιά ἀπολύτως ἀπὸ τίς, σχετικῶς ἀξιούμενες ἀπὸ τὰ ἰσχύοντα κείμενα τῶν συνθηκῶν κλπ., πού διέπουν τὴν ζωὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, προϋποθέσεις. Αὐτὸ βεβαίως ἀποτελοῦσε σταθερὴ *ἐπιθυμία καὶ ἐπιδίωξι τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐταίρων μας*, κυρίως τῶν ἐξ αὐτῶν «μεγάλων», οἱ ὅποιοι καὶ δὲν ἐδίστασαν νὰ παραθεωρήσουν τὰ πάντα, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσουν τὸν οἰκονομικὸν τους ἱμπεριαλισμὸν, πού εἰς τὴν συγκεκριμένη περίπτωσιν συνίσταται εἰς τὴν λεηλασίαν τῆς ἀγορᾶς τῆς γειτονικῆς μας, ἕξ δεκάδων ἑκατομμυρίων καὶ πλέον κατοίκων, χώρας. Ἐπιδίωξι ὅμως συγχρόνως καὶ τῶν *Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς*, οἱ ὁποῖες, εἰς τὸ πλαίσιον προγράμματος ἐγκαθιδρύσεως προτεκτοράτων καὶ προγεφυρωμάτων ἰδίως εἰς τὸν γεωπολιτικῶς σημαντικώτατον γεωγραφικόν μας χῶρον, ἐπίσης δὲν διστάζουν νὰ ἐγκαταλείψουν ὅλες τίς ἀρχές τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου καὶ τῆς Διαπολιτειακῆς Ἠθικῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ στηρίξουν κάθε διεθνή ἀνομίαν.

3.- Ἡ ἐπιβαλλομένη παρακώλυσις τῆς ἀναβαθμίσεως.

Δυστυχῶς ὅμως αὐτό, δεδομένου ὅτι ἐχρειάζετο ὁμοφωνία, κατέστη δυνατόν μόνον *καὶ μὲ τὴν ἰδική μας ὑπογραφή*. Ἐνῶ εἶχαμε θεσμικῶς τὴν δυνατότητα νὰ παρακωλύσουμε τὴν ἀναβάθμισιν αὐτὴν τῆς Τουρκίας, ἀρθρώνοντας ἓνα πλήρως δικαιολογημένο **ΟΧΙ**. Ἐνα «ὄχι» ἀκαταμάχητα τεκμηριωμένο. Μὲ τὴν σταθερὴ καὶ ἀδιάκοπη ἐπίκλησιν, ὅτι δὲν ἤμποροῦμε, νὰ ἴποῦμε τὸ «ναὶ» γιὰ μιὰ χώρα, πού κατ' ἐξακολούθησιν, ἤδη ἀπὸ δεκαετίες, παρεβίασε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παραβιάζη ἀσυστόλως τὸ Διεθνὲς Δίκαιον σὲ πάμπολλα πεδία, ἐπιβουλεομένη δὲ τώρα καὶ αὐτὴ τὴν ἐθνικὴ καὶ ἑδαφικὴν μας ἀκεραιότητα : συγκεκριμένως, καὶ μὲ τὴν παράνομη εἰσβολὴ καὶ κατοχὴ τοῦ 40% περίπου τοῦ ἐδάφους τῆς Κύπρου, χώρας ἀνεξαρτήτου καὶ μέλους τοῦ Ο.Η.Ε., - καὶ μὲ τὸν ἐποικισμὸν τῶν κατεχομένων, γιὰ τὴν δημογραφικὴν τους ἀλλοίωσιν, - καὶ μὲ τὸν ἐξοστρακισμὸν (οὐσιαστικὴ ἐξόντωσις) τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς

Κωνσταντινουπόλεως, - καί μὲ τὴν κατάργησι τῆς διεθνῶς κατωχυρωμένης αὐτονομίας τῶν νήσων Ἰμβρου καὶ Τενέδου καὶ τὴν συστηματικὴ ἔξωσι τοῦ ἀμιγῶς ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ των καὶ ἐποικισμοῦ των μὲ καταδίκους καὶ ἄλλους ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ εἰσκομισθέντες κατοίκους, - καί μὲ τὶς καθημερινὲς παραβιάσεις τοῦ ἔθνικοῦ μας χώρου (ἐναερίου καὶ θαλασσίου), - ἀλλὰ καί μὲ τὶς σταθερῶς ἐπαναλαμβανόμενες διὰ στόματος τῶν κατὰ καιροὺς ἡγετῶν τῆς καὶ ἄλλων ὑψηλῶν ἀξιωματούχων τῆς, ἀκόμη καὶ πολὺ πρόσφατες, ἀξιώσεις τῆς, μὲ τὶς ὁποῖες εὐθέως ἀμφισβητοῦνται διὰ διεθνῶν συνθηκῶν κατωχυρωμένα κυριαρχικά μας δικαιώματα καὶ διεκδικοῦνται ἑκατοντάδες βραχονησίδες, ἀλλὰ καὶ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου μέχρι καὶ τῆς νοτίως τῆς Κρήτης μας Γαύδου.

«**Ὅχι**», μάλιστα, μὴ περιοριζόμενο εἰς τὴν *ἐπίκλησι* τῶν ἀνωτέρω ἀκαταμαχῆτων ἀληθειῶν. Ἀλλὰ *συνοδευόμενο* καὶ ἀπὸ ρητὸ *αἴτημά* μας, ὅπως ἡ *Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσις ἀξιῶση ἀπὸ τὴν Τουρκία νὰ συμμορφωθῆ*, ἐπὶ τέλους ὄχι πρὸς ἰδικές μας ἐπιθυμίες, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐπανειλημμένα ψηφίσματα καὶ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας καὶ ἄλλων ὀργάνων τοῦ Ο.Η.Ε., ὡς καὶ τοῦ *Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου*, περὶ *ἀποχωρήσεώς τῆς ἀπὸ τὴν κατεχομένη Κύπρο*. Καθὼς καὶ *νὰ παύσῃ τὴν καθημερινὴ ἄνομη καὶ ἀντίθετη πρὸς τὸ Διεθνὲς Δίκαιο ἔναντι τῆς χώρας μας συμπεριφορὰ* τῆς. Αἴτημα δὲ πλαισιούμενο καὶ ἀπὸ τὴν *ὑπόμνησι πρὸς τοὺς ἐταίρους μας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἀλλὰ καὶ τὶς Η.Π.Α.*, ὅτι, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσι τῆς *Νοτιοσλαβίας* ἐνήργησαν γιὰ τὸ *Κοσσυφοπέδιο*, ἀκόμη καὶ ἐνόπλιως, χάριν ὑποτίθεται ἀρχῶν τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, καὶ μάλιστα, καίτοι τοῦ σκοποῦ τούτου δεινῶς ἀμφισβητουμένου, χωρὶς διεθνῆ ἢ ἔστω ἐνδονατοϊκὴ νομιμοποίησι, *ἐβοηθήθησαν δὲ εἰς αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Ἑλλάδα* ἔτσι καὶ κατὰ μείζονα λόγον ἐπιβάλλεται *νὰ ἐνεργήσουν ἔναντι τῆς Τουρκίας* ὄχι πλέον μὲ ἀμφισβητουμένους σκοποὺς καὶ αὐθαιρέτως, ὅπως ἔγινεν εἰς τὴν περίπτωσι τῆς *Νοτιοσλαβίας* (Κοσσυφοπεδίου), ἀλλὰ *μὲ βάσι τὴν διεθνῆ νομιμοποίησι, πὸν παρέχουν οἱ καταδικαστικὲς τῶν ἐνεργειῶν τῆς Τουρκίας ἀποφάσεις τῶν διεθνῶν, ὡς ἀνωτέρω, ὀργάνων καὶ ἀκριβῶς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν*. Νὰ ἐνεργήσουν δὲ ἔτσι, διότι ἀλλιῶς ἐπιδεικνύουν ἀπλῶς καὶ ἀσυστόλως τὴν *ἀπύθμενη ὑποκρισία* τους μὲ τὴν *χρῆσι δύο μέτρων καὶ δύο σταθμῶν*, καὶ μάλιστα εἰς βάρος τῆς συμμάχου καὶ ἐταῖρου των Ἑλλάδος, καὶ αὐτὸ πρὸς χάριν τρίτης χώρας, τῆς *Τουρκίας* εἰς τὴν περίπτωσι, στρατοκρατουμένης καὶ ἐκ τῶν πρωταγωνιστριῶν εἰς τὴν παραβίασι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων τῆς πολιτῶν.

Ἔπρεπε νὰ εἶχαμε ἐγκαίρως συνειδητοποιήσει τὴν ἀνάγκη σταθερᾶς προβολῆς καὶ ἀπαρασαλεύτου ἐμμονῆς σὲ τέτοιες θέσεις. Οἱ ὁποῖες καὶ εἶναι λογικῶς ἀπροσμάχητες. Ὅποτε καὶ οἱ ἐταῖροι μας, διακαῶς ἐπιθυμοῦντες χάριν τῶν ἰδικῶν τους ἀποκλειστικῶς συμφερόντων τὴν εἴσοδο

τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν, ἐπειγόμενοι δὲ καί, μὲ τὴν ἰδική μας ἀπροσμάχητη ἄρνησι, μὴ δυνάμενοι νὰ πράξουν ἄλλως, **ἀσφαλῶς θὰ συνέβαλαν ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν ἄρσιν τῶν διεθνῶν ἀνομιῶν τῆς Τουρκίας** καὶ τὴν περαιτέρω παῦσι τῶν καθημερινῶν τουρκικῶν προκλήσεων. Ἄφοῦ καὶ ἡ **Τουρκία, ἀντιλαμβανομένη τότε, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν, νὰ ἐμπαίξῃ** συνεχῶς τὴν διεθνή κοινότητα μὲ τὸ νὰ καταφρονῇ εἰς τὸ διηνεκὲς τίς ἐκ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου ὑποχρεώσεις της, ἀσφαλῶς θὰ **συνεμορφoῦτο, ἀκριβῶς εἰς τὸ πλαίσιον μερίμνης της, ὅπως ἐπιλύσῃ** χρόνια ἐσωτερικά της προβλήματα, τὰ ὅποια τώρα, λόγω ἀδιεξόδου, καὶ ἐκτρέφουν τὴν ἀχαλίνωτη ἐπιθετικότητά της.

4.- Οἱ περαιτέρω ὑποχωρήσεις μας. Ἐγκατάλειψις παγίων θέσεων.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν περιορισθήκαμε εἰς τὸ νὰ συναινέσουμε εἰς τὴν προαγωγή τῆς Τουρκίας εἰς τὴν θέσι ὑποψηφίας γιὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσι χώρας. Ἐπὶ τέλος κάτι τέτοιο ἀπὸ μόνο του θὰ δημιουργοῦσε προβλήματα γιὰ τὴν τελευταία αὐτή, ἐὰν σοβαρῶς ἐνέκυπτε εἰς τὴν ἐξέτασι τοῦ πρωταρχικοῦ θέματος, κατὰ πόσον ἡ Τουρκία ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ θεσμικά της κριτήρια διὰ τὴν συμμετοχήν. Διότι ἐκάναμε καὶ κάτι τρίς χειρότερο. **Προέβημεν, χωρὶς καμμιά ἀνάγκη, καὶ σὲ περαιτέρω ἐθνικῶς ἀπαράδεκτες παραχωρήσεις.**

Πράγματι, μὲ μόνη τὴν ἀπλὴν συγκατάθεσίν μας εἰς τὴν ὑποψηφιότητα τῆς Τουρκίας θὰ κατελύετο ὀλοσχερῶς ἢ μέχρι τώρα παγία καὶ μόνον ὑποκριτικὴ μομφὴ τῶν ἐταίρων μας, ὅτι δῆθεν μόνον ἐμεῖς εἴμεθα τὸ ἐν προκειμένῳ ἐμπόδιον. Χωρὶς λοιπὸν νὰ εἶναι ὅ,τι δῆποτε ἄλλο ἀναγκαῖον, ἐν τούτοις **προσυπεγράψαμεν ἐπὶ πλέον, μὲ τὴν ἀποδοχὴ τῶν σημείων, εἰδικώτερον, 4, 9 καὶ 12 τῶν συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, καὶ προϋποθέσεις, ἐμφανιζόμενες ὡς βαρύνουσες δῆθεν τὴν Τουρκία, οἱ ὁποῖες ὅμως εἰς τὴν πραγματικότητα, γιὰ τοὺς γνωρίζοντες γραφὴ καὶ ἀνάγνωσι, ἀποτελοῦν βαρύτερες δεσμεύσεις μόνον γιὰ τὴν χώρα μας.** Ἄφοῦ συνιστοῦν ὀλοσχερῆ ἐγκατάλειψι παγίων ἐπὶ δεκαετίες θέσεων τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς καὶ θέτουν ὑπὸ ἄμεση διακινδύνεσι κυριαρχικά μας ἐπὶ ἑλληνικοῦ χώρου δικαιώματα. Συγκεκριμένως :

Β'.

**Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΟΤΙ ΕΚΚΡΕΜΟΥΝ
«ΣΥΝΟΡΙΑΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ»**

Εἰς τὸ ΣΗΜΕΙΟΝ 4 τῶν Συμπερασμάτων του τὸ Εὐρωπαϊκὸν Συμβούλιον, κατὰ λέξιν :

ἐδάφιον 4 : « ... τονίζει τὴν ἀρχὴ τῆς εἰρηνικῆς διευθετήσεως διαφορῶν σύμφωνα μὲ τὸν χάρτη τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ προτρέπει τὰ ὑποψήφια κράτη νὰ καταβάλουν κάθε προσπάθεια νὰ ἐπιλύσουν ὅλες τὶς ἐκκρεμοῦσες **συνοριακὲς διαφορὲς καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα**».

ἐδάφιον 5 : « Σὲ περίπτωσι πού ἀποτύχουν, θὰ πρέπει μέσα σὲ λογικὸ χρονικὸ διάστημα νὰ θέσουν τὶς **ἐκκρεμοῦσες διαφορὲς στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον**».

ἐδάφιον 6 : « Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιον θὰ ἀνασκοπήσῃ τὴν κατάστασι σὲ σχέσι μὲ αὐτὲς τὶς διαφορὲς, εἰδικὰ ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἐνταξιακῆς διαδικασίας καὶ προκειμένου **νὰ προωθήσῃ τὴν διευθέτησί τους μέχρι τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου**, τὸ ἀργότερον ὡς τὸ τέλος τοῦ 2004 ».

Γιὰ κάθε καλόπιστο, πού γνωρίζει ἀνάγνωσι καὶ γραφή, αὐτὰ σημαίνουν τὰ ἀκόλουθα :

α) Ἀναγνώρισις ὅτι ἐκκρεμοῦν «συνοριακὲς διαφορὲς».

Πρῶτον, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐνυπογράφως πλέον ἀναγνωρίζει, ὅτι εἰς τὶς σχέσεις μας μὲ τὴν Τουρκία **«ἐκκρεμοῦν συνοριακὲς διαφορὲς καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα**». Ἔτσι διὰ πρώτην φορὰν ὄχι μόνον ἐγκαταλείπεται μὲ τόσον ρητὸν τρόπον ἢ θέσις μας δεκαετιῶν, ὅτι μὲ τὴν Τουρκία ἡ μόνη διαφορὰ μας συνίσταται εἰς τὴν ὀριοθέτησιν τῆς ὑφαλοκρηπίδος τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, ἀλλὰ καὶ προσχωροῦμε, ἀντιθέτως, εἰς ἀποδοχὴν τῆς παγίας τουρκικῆς θέσεως, ὅτι μᾶς χωρίζουν μὲ αὐτὴν **«συνοριακὲς διαφορὲς καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα»!** Καὶ μάλιστα, ὅτι αὐτὲς οἱ συνοριακὲς διαφορὲς εἶναι **«ἐκκρεμοῦσες»**, χαρακτηρισμὸς, πού συνιστᾷ εὐθεῖα ἀποδοκιμασία ἐκ μέρους μας τῆς μέχρι τοῦδε θέσεώς μας, ὅτι δὲν ἔχουμε «συνοριακὲς διαφορὲς» μὲ τὴν Τουρκία. Ἔτσι αὐτοαναιρούμενοι, διακηρύσσομεν πλέον διεθνῶς καὶ ἐνυπογράφως, ὅτι μέχρι τώρα δὲν ξέραμε, ἐπὶ θεμελιώδους σημείου τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς, τὶ ὑπεστηρίζαμε !

β) Οἱ προβαλλόμενες δικαιολογίαι. Ἀναίρεσις αὐτῶν.

Εἰς τὴν αὐτόφωρη αὐτὴ ἐθνικὴ μας συνθηκολόγησι δίδονται ἐρμηνεῖαι καὶ προσφέρονται καὶ ἐπισήμως δικαιολογίαι ἀσύστατες, πού μόνον **πικρὴ θυμηδία**, γιὰ κάθε σκεπτόμενον Ἕλληνα, προκαλοῦν : Συγκεκριμένως, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ ἄλλη διαφορὰ

μέ την Τουρκία ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη τῆς ὀριοθετήσεως τῆς ὑφαλοκρηπίδος τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου. Ὅτι, ἐὰν εἰς τὸ ἀνωτέρω κείμενον τῶν συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου ἐπελέγη ὁ πληθυντικός ἀριθμὸς καὶ γίνεται λόγος γιὰ «διαφορὰς καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα», καὶ ὄχι γιὰ «μία», τὴν συγκεκριμένη περὶ τὴν ὑφαλοκρηπίδα, διαφορὰ, αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὰ ἐν λόγῳ συμπεράσματα δὲν ἀναφέρονται εἰς μόνη τὴν Τουρκία, ἀλλὰ καὶ στίς ἄλλες δώδεκα συνυποψήφιές της χώρες. Ὅτι ἐπελέγη ἢ παραπάνω γενικόλογη διατύπωσις προκειμένου νὰ καλυφθῇ ὅλο τὸ φάσμα τῶν σχετικῶν προβλημάτων.

Τέτοιες δικαιολογίες, ἐπισημῶς μάλιστα ἀρθρούμενες, εἶναι βεβαίως καὶ λογικῶς ἐτοιμόρροπες. Ἀφοῦ ἡ τελευταία, περὶ τῆς ἀνάγκης γενικωτέρας διατυπώσεως, ἀναιρεῖ τὴν πρώτη, περὶ ἐμμονῆς μας εἰς τὴν θέσιν τῆς μιᾶς καὶ μόνον διαφορᾶς μας μετὰ τὴν Τουρκία. Ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, γιὰ καμμιά ἄλλη ἀπὸ τίς ὑποψήφιες εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσην χώρες δὲν ἠκούσθη ποτέ, ὅτι προέβαλε ζήτημα «συννοριακῶν διαφορῶν» της καὶ «ἄλλων σχετικῶν θεμάτων» μετὰ γειτονικῆς της χώρας, ὥστε νὰ καλύπτῃ καὶ τὴν περίπτωσί της ἢ ἀνωτέρω εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν διατύπωσις. Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀπροσμάχητων αὐτῶν, *τέτοια λογικὴ περὶ τοῦ τρόπου ἀσκήσεως τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς εἶναι κυριολεκτικῶς παγκοσμίως πρωτόγνωρη!* Διότι ὅσοι ἔχουν καὶ στοιχειωδῶς μόνον μνηθῆ εἰς τοὺς κανόνας τῆς διπλωματικῆς τακτικῆς, καλῶς γνωρίζουν, ὅτι ἡ διπλωματικὴ γλῶσσα ἢμπορεῖ, νὰ εἶναι διφορούμενη εἰς τὸ στάδιον τῶν προφορικῶν δηλώσεων, διαβουλεύσεων καὶ συνεννοήσεων, ἀλλὰ ὅταν πρόκειται γιὰ γραπτὴ διατύπωσι ἀπόψεων καὶ συμφωνιῶν, πάντοτε ἐπιβάλλεται, ἀκριβῶς πρὸς ἀποφυγὴ παρερμηνειῶν καὶ μελλοντικῶν ἐξ αὐτῶν ἐρίδων, νὰ εἶναι μόνον μονοσήμαντη. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ πασίγνωστο φαινόμενο σὲ διεθνεῖς συναντήσεις, προκειμένου νὰ ἀπολήξουν σὲ συγκεκριμένη συμφωνία, νὰ ἀναλίσκωνται μερικὲς φορὲς ὀλόκληρες, ἀκόμη καὶ πολυήμερες, συνεδριάσεις, ἀκόμη καὶ γιὰ μιὰ μόνον λέξι, ἐὰν δηλαδὴ θὰ ἐπιλεγῆ ἢ χρῆσις αὐτῆς ἢ ἄλλης παραπλησίας, συγγενοῦς νοήματος. Ἄλλωστε, ὅπως τὰ Ἐγχειρίδια καὶ Συστήματα Διπλωματίας ἐπισημαίνουν, αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε καθιερωθῆ κατὰ τὸ παρελθὸν ὡς διεθνῆς γλῶσσα τῆς διπλωματίας ἡ Γαλλικὴ. Διότι δηλαδὴ ἡ γλῶσσα αὐτὴ μετὰ τὸν πλοῦτον τοῦ Λεξιλογίου της, καλύπτοντος ὅλες τίς νοητὰς ἀποχρώσεις, προσφέρει ἀκριβῶς λέξεις μονοσημάντους, ἱκανοποιούσας κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν ἐν λόγῳ μέριμναν σαφηνείας καὶ ἀκριβολογίας. Ἔτσι μετὰ τὴν ἀποδοχὴν, διεθνῶς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μόνον, τῆς πρακτικῆς τῶν γενικολόγων διατυπώσεων εἶναι ὀλοφάνερο σὲ ποιοὶ βάραθρο τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων ὀδηγούμεθα.

γ) Ἡ δέσμευσις μας ἤδη μετὰ τὸ κοινὸν μεταξὺ Ἑλλάδος - Τουρκίας

ἀνακοινωθὲν τῆς Μαδρίτης τῆς 8ης Ἰουλίου 1997.

Καὶ ἀκόμη : Πῶς εἶναι δυνατόν, νὰ ὀμιλοῦμε σοβαρῶς, ὅτι δῆθεν ἐμμένουμε εἰς τὴν θέσιν μας δεκαετιῶν, ὅτι δὲν ἔχουμε μὲ τὴν Τουρκίαν ἄλλη διαφορὰ ἀπὸ ἐκείνην τῆς ὀριοθετήσεως τῆς ὑφαλοκρηπίδος τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, ὅταν τὴν θέσιν μας αὐτὴ τὴν ἔχουμε ἤδη ἀπὸ διετίας καὶ πλέον, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν δηλαδὴ τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως, ἔστω ὑπὸ ἄλλον Ὑπουργὸν Ἐξωτερικῶν (τὸν προηγούμενον), ἐνυπογράφως ἐγκαταλείψει ;

Πράγματι, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν δημοσίως ἔχω ἐπισημάνει, **μὲ τὸ 4ο σημεῖο τοῦ κοινοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Μαδρίτης τῆς 8ης Ἰουλίου 1997** Ἑλλάς καὶ Τουρκία δεσμευθήκαμε ἀμοιβαίως σὲ «σεβασμὸ στὰ νόμιμα ζωτικά συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα τῆς κάθε χώρας στὸ Αἰγαῖο, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐθνικὴ κυριαρχία τους» . Ἄλλὰ οἱ πάντες γνωρίζουν, ὅτι καὶ στὸ Διεθνὲς Δίκαιο ὅταν τὰ «συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα» ἐνὸς κράτους εἶναι «νόμιμα», ὀνομάζονται «δικαιώματα» καὶ ἀσκοῦνται ὡς τοιαῦτα, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἔχουν ἢ ὄχι «μεγάλῃ σημασίᾳ γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐθνικὴ του κυριαρχία». Ἡ **ἐπιλεγείσα ἐπομένως τότε διατύπωσις**, σὲ συνδυασμὸ μάλιστα μὲ τὸν ὄρο «ζωτικά», πὺ ἐνθυμίζει τὴν ἀξίωσι τῆς χιτλερικῆς Γερμανίας γιὰ «ζωτικὸ χῶρο», **μόνον τὴν κερκόπορτα τῆς τουρκικῆς ἐπεκτατικῆς βουλιμίας ἀνοιξε, νομίμως πλέον !** Ἀφοῦ ἡμπορεῖ ἀνέτως νὰ ἐρμηνευθῆ ὡς ἔμμεσος καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀναγνώρισις δικαιωμάτων τῆς Τουρκίας εἰς τὸ Αἰγαῖο, ἐνῶ τέτοια κατὰ τὸ Διεθνὲς δίκαιο καὶ τὶς ἰσχύουσες διεθνεῖς συνθῆκες δὲν ὑπάρχουν. Τοῦ τελευταίου δὲ αὐτοῦ νομικοῦ γιὰ τὶς τουρκικὲς ἐπιδιώξεις προσκόμματος ἀναιρεθέντος πλέον, μὲ τὴν ἀφρονα ἐκείνην συνυπογραφὴν μας, κατὰ τὴν ἄλλη ἀρχὴ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, ὅτι καὶ ἀπλᾶ «συμφέροντα» ἢ «ἐνδιαφέροντα», δηλαδὴ καὶ προτοῦ νὰ καταστοῦν «δικαιώματα», ἡμποροῦν νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενο **συμβατικῆς** μεταξὺ τῶν κρατῶν **δεσμεύσεως**.

Μὲ τὸ 5ο πάλι σημεῖο τοῦ ἰδίου ἀνακοινωθέντος, μὲ τὸ ὁποῖο συνεφωνήθη ἐπίσης τότε «**δέσμευσι ἀποφυγῆς μονομερῶν ἐνεργειῶν στὴ βάσι τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐπιθυμίας, ὥστε νὰ ἀποτραποῦν συγκρούσεις ὀφειλόμενες σὲ παρεξήγησι**», εἶχαμε ἤδη ὑπονομεύσει καὶ αὐτὴν τὴν δυνατότητα, πὺ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον τῆς θαλάσσης μᾶς ἔδιδε, τῆς ἐπεκτάσεως μὲ μονομερῆ μας δήλωσι τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης μας (χωρικῶν ὑδάτων) στὰ δώδεκα μίλια. Ἐπέκτασι, πὺ θὰ κατέλυε νομικῶς ἀρκετὲς τουρκικὲς ἀμφισβητήσεις, ἀλλὰ εἰς τὴν ὁποῖα ἀφρόνως μέχρι σήμερα, μὲ βλάβη τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων, καὶ δὲν προήλθαμε, καὶ ἔκτοτε, ἀπὸ τὴν θλιβερῆ ἐκείνη συμφωνία τῆς Μαδρίτης, ἐπαύσαμε ἀκόμη καὶ τὴν ἀπλῆ ἀναφορὰ.

Είναι, έπομένως, όλοφάνερο, ότι με την ύπόμνησι και επίκλησι όχι μόνον τών επί του προκειμένου σαφών *συμπερασμάτων τής Εύρωπαϊκής Έπιτροπής του Έλσίνκι*, αλλά και τών προηγουμένων δεσμεύσεών μας από τó κοινόν *άνακοινωθέν με την Τουρκία τής 8ης Ίουλίου 1997*, ή τελευταία αυτή και οι επιβλέποντες προστάτες της έταίροι μας θά έξουδετερώσουν άνέτως κάθε άπόπειρά μας έπανόδου εις τήν ένυπογράφως έγκαταλειφθεισαν ήδη από τó 1997, προηγουμένην και σταθεράν επί δεκαετίες θέσιν τής έξωτερικής μας πολιτικής, περι μιās μόνον διαφοράς μας, αυτής για τήν ύφαλοκρηπίδα, με την Τουρκία. Άντίθετη θεώρησι μόνον τήν άτεχνη συγκάλυψι βαρυτάτου έθνικου μας άστοχήματος ύπηρετεί.

δ) Ή δέσμευσι μας για «διαπραγματεύσεις» επί όλων τών προβαλλομένων από την Τουρκία θεμάτων.

Δεύτερον, ότι όχι μόνον άνεγνωρίσαμεν διεθνώς και ένυπογράφως, ως άνωτέρω, τήν ύπαρξιν «έκκρεμουσών συνοριακών διαφορών και άλλων σχετικών θεμάτων» με την Τουρκία, αλλά και *δεσμευθήκαμε, να προέλθουμε με αυτήν σε διαπραγματεύσεις επ' αυτών*. Αυτό εύθέως συνάγεται από τήν ρητή άναφορά του άνωτέρω έδαφίου 4, του σημείου 4, τών συμπερασμάτων του Εύρωπαϊκου Συμβουλίου εις «τήν άρχή τής ειρηνικής διευθετήσεως διαφορών σύμφωνα με τόν χάρτη του Ο.Η.Ε.». Με τήν άναφορά δηλαδή εις τó **άρθρον 33 παράγρ. 1 του Καταστατικού Χάρτου του Ο.Η.Ε.**, τó όποιον όρίζει, ότι «Τά ένδιαφερόμενα μέρη εις πāσαν διαφοράν ... θά έπιζητοϋν πρωτίστως τήν λύσιν τής διαφοράς δια διαπραγματεύσεων, έρεϋνης, μεσολαβήσεως, συνδιαλλαγής, διαιτησίας, δικαστικού διακανονισμού, προσφυγής εις τοπικάς όργανώσεις ή διευθετήσεις ή άλλων ειρηνικών μέσων τής έκλογής των». Και βεβαίως, με τήν έπιλεγείσα άναφορά, άορίστως εις τήν «άρχή τής ειρηνικής διευθετήσεως διαφορών», *προδήλως έπεδιώχθη να συγκαλυφθῆ ή έν προκειμένω δέσμευσις και τής Ελλάδος* ως «ένδιαφερομένου μέρους» (κατά τó άνωτέρω άρθρον 33 παράγρ.1 του Καταστατικού Χάρτου του Ο.Η.Ε.), όταν μάλιστα ή άκολουθοϋσα, ως άνωτέρω, «προτροπή» άναφέρεται ρητώς μόνον εις τὰ «ύποψήφια κράτη». Άλλά και ή τελευταία αυτή διατύπωσις μόνον πρòς συγκάλυψιν και έκ του *πονηροϋ έτέθη* οϋτως, άφοϋ «διαφορές» μόνον μετ' άλλης χώρας νοϋνται ύπάρχουσες (δέν νοείται διαφορά μιās χώρας με τόν έαυτόν της !), και έπομένως, όταν ή Τουρκία επικαλείται «συνοριακές και δι' άλλα σχετικά θέματα διαφορές» της με την Ελλάδα και έμεις άφρόνως άποδεχόμεστε τήν ύπαρξί τους, είναι όλοφάνερο, ότι και ή, χρονικώς προηγουμένη, έπιτασσομένη ύποχρέωσις σεβασμοϋ τής αρχής τής «ειρηνικής διευθετήσεως διαφορών» δεσμεύει και τήν, ύπογράψασα άλλωστε τὰ συμπεράσματα,

Ἑλλάδα. Ἔτσι ἐδεσμεύθημεν καὶ θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ συρθοῦμε πλέον κατὰ τὸ θέλημα τῆς Τουρκίας, καὶ μάλιστα ὄχι μόνον εἰς «διαπραγματεύσεις», ἀλλὰ καὶ εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους, ὡς ἀνωτέρω, τρόπους «εἰρηνικῆς διευθετήσεως διαφορῶν» μέχρι τοῦ «δικαστικοῦ διακανονισμοῦ» αὐτῶν, ἐπὶ ὅλων τῶν ἐξωφρενικῶν ἐπεκτατικῶν ἀξιώσεων τῆς Τουρκίας.

Καὶ τότε οἱ εὐρωπαῖοι ἐταῖροι μας, πρόθυμοι χάριν τῶν ἰδίων των συμφερόντων νὰ ἱκανοποιήσουν εἰς ὅλα τὴν Τουρκίαν, θὰ ἠμπορέσουν νὰ μᾶς πειθαναγκάσουν καὶ εἰς ὀλέθριες «μεσολαβήσεις», ἢ «συνδιαλλαγές», ἢ «διαιτησίες» καὶ νὰ ξαναζήση ἔτσι ἡ Ἑλλάς τραγωδίαν διαμεσολαβητῶν, διαιτητῶν καὶ γνωματεύσεων τοῦ τύπου τῆς ἐπιτροπῆς *Badinter*, μὲ τὴν ἐλεεινὴν, παναθλία καὶ δολερὴν ἐκείνη γνωμάτευσί της, ὅτι τὸ τεχνητὸ κρατίδιο τῶν Σκοπίων εἶναι δεκτὸ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν οἰκογένεια, καίτοι οἰκειοποιούμενο τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα τῆς Μακεδονίας καὶ σύμβολα ἀρχαιοελληνικὰ (τὸν Ἥλιον τῆς Βεργίνας κλπ.) καὶ παρὰ τις ἐπεκτατικὲς διατάξεις τοῦ Συντάγματός του ! Μὴ ἀντιταχθῆ δέ, ὅτι θὰ ἠμποροῦμε, νὰ ἀποκλείσουμε μὴ συμφέροντα εἰς ἡμᾶς «μέσα εἰρηνικῆς διευθετήσεως τῶν διαφορῶν», διότι ἡ περὶ τούτου πρόνοια ἐν τέλει τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 33 παράγρ. 1 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ο.Η.Ε. περιορίζει τὴν δυνατότητα «ἐκλογῆς» τῶν «ἐνδιαφερομένων μερῶν» εἰς μόνον τὰ «ἄλλα εἰρηνικὰ μέσα», δηλαδὴ μόνον εἰς τὰ μὴ μνημονευόμενα εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ εἰδικῶς.

Ἐφρόντισεν ἄλλωστε καὶ ὁ Τουρκοῦς Πρωθυπουργὸς Ἐτσεβίτ, κυνικῶτατα, ρητῶς καὶ εὐθέως ἤδη νὰ μᾶς διαμηνύσει, τὸ τί, κατόπιν τῶν συμπερασμάτων τοῦ Ἐλσίνκι, μᾶς περιμένει, μὲ τὰ ὅσα εἰς τὴν Τουρκικὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἐτόνισεν, ὅτι δηλαδὴ τὰ «θέματα τοῦ Αἰγαίου» θὰ λυθοῦν προτοῦ κἂν νὰ ἔλθουν πρὸς ἐπίλυσι ἐνώπιον τοῦ Διεθνoῦς Δικαστηρίου ! ...

ε) Ἡ ἀναγνώρισις ὡς ἐκκρεμῶν καὶ «ἄλλων σχετικῶν θεμάτων».

Τρίτον, ὅτι ἡ ἀνωτέρω πανηγυρικὴ ἐκ μέρους μας ἀναγνώρισις ὅλων τῶν προβαλλομένων ἀπὸ τὴν Τουρκία ἀξιώσεων ὡς «ἐκκρεμῶν διαφορῶν» καὶ ἡ δέσμευσις μας περὶ διαπραγματεύσεων ἐπ' αὐτῶν μαζί της δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τις «ἐκκρεμοῦσες συνοριακὲς διαφορές», ἀλλὰ ἐκτείνεται ρητῶς καὶ «εἰς ἄλλα σχετικὰ θέματα» ! Οἱ πάντες δὲ γνωρίζουν, ὅτι «ἄλλα σχετικὰ θέματα» γιὰ τὴν Τουρκία εἶναι, - δηλαδὴ προβάλλονται ἀπὸ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος κυρίως αὐτά, χωρὶς νὰ εἶναι βέβαιον, ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ προσθέσουν καὶ ἄλλα ! - καὶ ἡ Θράκη μας, καὶ ἡ ἀμυντικὴ θωράκισις τῶν ἐγγὺς τῶν Μικρασιατικῶν ἀκτῶν νησιῶν μας.

- Ἀναγνώρισις τουρκικῆς μειονότητος εἰς τὴν Θράκην μας.

Ἔτσι μετὰ βεβαιότητος πλέον ἀναμένεται, νὰ θέσῃ ἡ Τουρκία ἐκ τῶν πρώτων θέμα ἀναγνωρίσεως τουρκικῆς μειονότητος εἰς τὴν Θράκην, κατ' ἀπόκλισιν τῶν ὀριζομένων εἰς τὴν συνθήκην τῆς Λωζάννης, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς, καίτοι ἡττημένη, ἀνεγνώρισεν ἔναντι τῆς νικητρίας τότε Τουρκίας τὴν ὑπαρξιν εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον μουσουλμανικῆς, ὄχι δὲ τουρκικῆς μειονότητος. Ἀλλὰ τότε ἡ διπλωματία μας δὲν ἐκινεῖτο μὲ ἀτάσθαλον καὶ ἀνευρέσιμον τρόπον, ἡγεῖτο δὲ τῆς ἀντιπροσωπείας μας ὁ ἕνας καὶ μοναδικός, ὁ ὄντως Μέγας Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Ὁ ὁποῖος καὶ τεκμηριωμένως ἐπέτυχεν τὴν ρύθμισιν αὐτὴν, δεδομένου, ὅτι οἱ ἀπομείναντες εἰς τὴν Ἑλλάδα μουσουλμάνοι δὲν εἶναι ἀναγκαίως καὶ Τούρκοι, ἀλλὰ συμπεριλαμβάνουν εἰς ὑψηλὰ ποσοστὰ καὶ Πομάκους (ἐκ τοῦ ἀρχαίου θρακικοῦ φύλου τῶν Ἀγριάνων, συμπολεμιστῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου) καὶ ἀθιγγάνους. Ἀφήσαμεν ὅμως ἔκτοτε μὲ θρηνητικὴ ἐπὶ δεκαετίες ἀδιαφορία ἐλεύθερη τὴν τουρκικὴν προπαγάνδα, ἐπιδιώκουσα περίπου τὴν ἰσοπέδωσιν ὅλων αὐτῶν. Καὶ τώρα ἐπιδιώκεται καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἡ ἀνατροπὴ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης, διὰ νὰ δρομολογηθῇ ἀκολούθως ἐν καιρῷ, μὲ τὴν ἀνωτέρω πλαστὴ πληθυσμιακὴ ἐξομοίωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν προϋποῦσα συρρίκνωσιν τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀξίωσις τουρκικῆς συγκυριαρχίας εἰς τὴν Θράκην μας. Συνεργοῦμε ὅμως καὶ ἐμεῖς οὐσιαστικῶς εἰς τὴν ἐπιδιώξιν αὐτὴν, ὅταν ἐπισήμως μὲ ἀπύθμενη καὶ ἐγκληματικὴ ἀφέλεια διακηρύσσεται ἡ ἐθνικῶς τόσον ἐπικίνδυνη καὶ ἀνόητη ἀρχὴ τοῦ δῆθεν «δικαιώματος αὐτοπροσδιορισμοῦ» ! Ἀνόητη, ἀφοῦ ἀντιμάχεται αὐτὰ τὰ δεδομένα τῆς φύσεως, ὡς ἐὰν ἡ ἐθνικότης (ὄχι βεβαίως ἡ ἰθαγένεια) τοῦ καθενὸς δὲν εἶναι ἡ ἐκ τῆς φυσικῆς καταγωγῆς προσδιοριζομένη, ἀλλὰ δύναται νὰ καταστῇ ἀντικείμενον ἐπιλογῆς, ἐπομένως δὲ καὶ ἀλλαγῆς, περίπου ὅπως γίνεται μὲ τὰ ὑποκάμισα ! Ἀνόητη μὲν ἀρχή, ἀλλὰ καὶ δολιωτάτη, κατ' ἐξοχὴν ὑπηρετοῦσα τὴν ὑλοποίησιν τοῦ προγράμματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς» περὶ πολτοποίησεως τῶν πάντων, καταλύσεως παντὸς συνεκτικοῦ μεταξὺ τῶν ὁμαιμόνων, ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν ἐθνικὴν κοινότητα, ἰσοπεδώσεως ὅλων εἰς ἐξυφαινόμενον νέον, φρικτότερον τοῦ προηγουμένου, Μεσαίωνα. Διὰ νὰ γίνῃ καὶ εὐχερεστέρα ἡ ἐκμετάλλευσιν τῆς οἰκουμένης ἀπὸ τοὺς ὀλιγαρίθμους φοβεροὺς δυνάστες τοῦ πολυεθνικοῦ κεφαλαίου ...

Ἦδη ἄλλωστε ἔχομεν ἀπτόν δείγμα τῆς τουρκικῆς αὐτῆς ἐπιδιώξεως. Συγκεκριμένως, μὲ τὸ σχετικὸν αἴτημα τῶν τριῶν μουσουλμάνων βουλευτῶν τῆς Ροδόπης, εἰς κοινήν, προδήλως ἄλλοθεν ὑπαγορευθεῖσαν, γραμμὴν ταχθέντων, καίτοι διεσπαρμένων εἰς τρεῖς διισταμένους πολιτικοὺς σχηματισμοὺς (τὸ κυβερνῶν ΠΑ.ΣΟ.Κ., τὴν «Νέαν Δημοκρατίαν» καὶ τὸν «Συνασπισμόν»), ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐμφανισθῇ τὸ προβαλλόμενον ὡς διακομματικὴ τῶν μουσουλμάνων ἀξίωσις. Ἡ τοιαύτη δὲ

έξωτερική του αίτηματος ποδηγέτησις προκύπτει ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι συνωδεύετο καὶ ἀπὸ ἄλλο, παντελῶς ξένου πρὸς τοὺς αἰτοῦντας ἐνδιαφέροντος, *περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ «μακεδονικῆς μειονότητος»* ! Καὶ τὸ *ἰταμὸ διάβημα παρέμεινε δυστυχῶς χωρὶς κυρώσεις γιὰ τοὺς πολυπράγμονες βουλευτές*, τοὺς ἐθνικῶς βαρύντατα ἀσχημονήσαντας, καίτοι ἔχοντας ὀρκισθῆ πίστιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα. Οὔτε ἀπεβλήθησαν αὐθωρεὶ ἀπὸ τὴν Βουλὴν, ὅπως ἐπεβάλλετο, οὔτε διεγράφησαν ἀπὸ τὰ κόμματα τῶν. Ἡ ἐθνικὴ ἀπραξία ἐτροφοδοτήθη ἐν προκειμένῳ σὺν ἄλλοις καὶ ἀπὸ εὐτελεῖς, ψηφοθηρικὲς ἐκτιμήσεις...

- Ὁ ἀφοπλισμὸς τῶν νησιῶν μας τοῦ Αἰγαίου.

Ὡς πρὸς τὴν ἀμυντικὴ θωράκισι τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, οἱ Τούρκοι δὲν νομιμοποιοῦνται νὰ παραπονοῦνται. Διότι αὐτὴ ὑπῆρξε *συνέπεια ἀποκλειστικῶς τῆς ἰδικῆς τῶν ἐπιθετικότητος* καὶ τῶν *διακηρυσσομένων συχνότατα* ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῶν ἐπεκτατικῶν εἰς *βάρος μας βλέψεων*. Δείγμα τῶν ὁποίων φρικτὸν ἀπετέλεσε καὶ ἡ ἐνοπλος εἰσβολὴ τῶν εἰς τὴν Κύπρον τὸ 1974 καὶ κατοχὴ ἔκτοτε παντελῶς παρανόμως τοῦ 40% περίπου τοῦ ἐδάφους τῆς. Ἐτοιμαζόμενο δὲ παρόμοιο ἐγχείρημά τῶν προδίδει καὶ ἡ συγκρότησις, ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, εἰς τὴν ἔναντι καὶ ἐγγύτατα τῶν νησιῶν μας Μικρασιατικὴ ἀκτὴ, τῆς ἀποκαλουμένης *Στρατιᾶς τοῦ Αἰγαίου*, συμπληρουμένης καὶ μὲ *ἐκατοντάδες ἀποβατικὰ σκάφη*. Ἡ στρατιωτικὴ δὲ αὐτὴ προετοιμασία δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἔχη ἄλλη ἀποστολὴ ἀπὸ ἐπιθετικὴ εἰς *βάρος τῶν νησιῶν μας ἐνέργεια*. Ἡ ἀμυντικὴ ἐπομένως θωράκισις αὐτῶν αὐτονοήτως ἐπεβάλλετο καὶ πλήρως δικαιολογεῖται ἀπὸ τοὺς κανόνες τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, εἰς τὸ πλαίσιο στοιχειώδους μερίμνης ἀσφαλείας τῶν νησιῶν μας. Χωρὶς δὲ νὰ κινδυνεύῃ ἢ βλάπτεται ἀπὸ τὴν θωράκισι αὐτὴ εἰς ὅ,τι *δήποτε ἢ Τουρκία*. Ἄφοῦ μόνον ὡς ἀστεία πρόφασις ἤμπορεῖ νὰ προταθῇ κίνδυνος ἰδικῆς μας ἀπὸ τὰ νησιὰ αὐτὰ ἐνεργείας εἰς *βάρος τῆς*, δεδομένου, ὅτι κάτι τέτοιο, δηλαδὴ ἐπίθεσις χωρὶς χερσαία ἐνδοχώρα εἰς τὰ μετόπισθεν ἐναντίον ἀντιπάλου μὲ ἀπέραντη πίσω του ἐνδοχώρα, στρατιωτικῶς εἶναι τι τὸ ἀδιανόητο ὡς ἀπολύτως καταδικασμένο.

Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία ἃς ἐπαναλάβω αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπανειλημμένως κατὰ τὸ παρελθὸν ἔχω ἐπισημάνει : *Ἄς μὴ προτρέχουμε ἀνοήτως εἰς προτάσεις ἀφοπλισμοῦ τῶν νησιῶν μας τοῦ Αἰγαίου*, μὲ τὸ δῆθεν ἀντάλλαγμα ὑποχωρήσεως τῆς τουρκικῆς «Στρατιᾶς τοῦ Αἰγαίου» ἀπὸ τὰ ἔναντι Μικρασιατικὰ παράλια εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Διότι ἡ ἐπάνοδος τῆς Στρατιᾶς αὐτῆς εἰς τὰ παράλια θὰ εἶναι δυνατὴ ἐντὸς σχεδὸν μηδενικοῦ χρόνου, ἐλαχίστων ὥρων, ὥστε νὰ ἤμπορῇ νὰ πραγματοποιηθῇ ἀκωλύτως εἰσβολὴν εἰς τὰ ἐγγὺς ἀφωπλισμένα πλέον

νησιά μας, ή προς τὰ ὁποῖα βοήθεια, ἀπὸ τὴν ἡπειρωτικὴν Ἑλλάδα, λόγω ἀποστάσεως καὶ ἄλλων παραγόντων, θὰ εἶναι τότε ἀδύνατον νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως. Μὲ τέτοιες ἀπερίσκεπτες προτάσεις δὲν κάνουμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐνισχύουμε τὴν τουρκικὴ βουλιμία, διανοίγοντες λεωφόρους πραγματοποίησεως ἀπὸ τὴν Τουρκία τῶν παγίων ἐπεκτατικῶν της βλέψεων.

Τὸ ἴδιο φυσικὰ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν περιὶ ἀφοπλισμοῦ τῆς Κύπρου πρότασιν. Ἐδῶ ἡ ἀφροσύνη προβάλλει παμμεγέθης, ὅταν ὑπάρχει τὸ δεδομένον, ὅτι ἡ Κυπριακὴ τραγωδία, ἡ τουρκικὴ εἰσβολὴ καὶ κατοχὴ ἐπὶ εἴκοσι πέντε καὶ ἡμισυ τώρα χρόνια τοῦ 40 % περίπου τοῦ ἐδάφους της καὶ τὰ συνακόλουθα δεινὰ, κατέστησαν πραγματοποιήσιμα **μόνον ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐγκληματικῶς διαταχθεῖσαν, ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν χούνταν τῶν παρανοικῶν ἀπριλιανῶν, ἀποχώρησιν τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς μεραρχίας,** τὴν ὁποῖαν ἡ φιλοπατρία ἑνὸς **Γεωργίου Παπανδρέου,** τοῦ ἀειμνήστου Γέρου τῆς Δημοκρατίας, εἶχε μὲ κάθε μυστικότητα ἐκεῖ ἀποστείλει, δι' ἀμυντικούς βεβαίως καὶ μόνον σκοπούς. Τώρα ὁ ἀφοπλισμὸς τῆς Κύπρου καὶ ἀπὸ τὴν ἰσχνὴν ἀντιγενὴ ἀμυντικὴν της ἰκανότητα, θὰ ἀποτελέσῃ τὸ θλιβερὸ προοίμιον τῆς τελειωτικῆς καὶ ὀλοκληρωτικῆς πλέον καταβροχθίσεώς της ἀπὸ τὴν πάντοτε ἐλλοχεύουσαν καὶ ἐγγύτατα κειμένην Τουρκίαν. Ἄς ἐλπίσουμε, ὅτι ἡ, παρὰ τὶς περὶ τοῦ ἀντιθέτου πανηγυρικῆς προαναγγελίης μας, **ἐθνικῶς ὀδυνηρὴ ἱστορία τῆς μὴ ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν Κύπρον τῶν ρωσικῶν πυραύλων S 300,** διότι **ὑπεκύψαμεν, Ἑλλάς καὶ Κύπρος, καὶ πάλιν ἄνευ ἀνταλλάγματος, ταπεινωτικῶς εἰς τὴν σχετικὴν τουρκικὴν ἀξίωσιν,** δὲν ἀποτελεῖ προανάκρουσμα ὑλοποιήσεως τοῦ **ἐγκληματικοῦ σχεδίου ὀλοκληρωτικοῦ ἀφοπλισμοῦ της.**

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Τουρκία ἐμφανίζεται περὶ τῶν ἀνωτέρω δύο θεμάτων ἰταμώτατα μεριμνῶσα. Καὶ ὅμως εἰς ἀναγνώρισιν καὶ ἀποδοχὴν «διαπραγματεύσεων» καὶ ἐπὶ τέτοιων «σχετικῶν θεμάτων», ὅπως γιὰ τὴν Θράκη καὶ τὸν ἀφοπλισμὸ τῶν νησιῶν μας, **ὀδηγούμεθα μὲ τὴν ἀφροσύνην μας τοῦ Ἑλσίνκι.**

Γ'.

Η ΑΥΤΟΠΑΓΙΔΕΥΣΙΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΓΗΣ

Ἀπὸ τὸν συνδυασμὸ τῶν ἀνωτέρω ἐδαφίων 4 καὶ 5 τοῦ ΣΗΜΕΙΟΥ 4 τῶν Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἑλσίνκι σαφῶς συνάγεται, ὅτι σὲ περίπτωσιν ἀποτυχίας «εἰρηνικῆς διευθετήσεως» τῶν «ἐκκρεμουσῶν διαφορῶν γιὰ συνοριακὰ καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα», τὰ **«ὑποψήφια κράτη» « θὰ πρέπει μέσα σὲ λογικὸ χρονικὸ διάστημα νὰ θέσουν**

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

Κείμενα ἀπὸ τὴν Ἰστοσελίδα www.sartzetakis.gr

τις έκκρεμοῦσες διαφορὲς στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον ». Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι ἡ *«ὕποχρέωσις»* αὐτὴ βαρύνει μόνον τὰ *«ὕποψήφια κράτη»*, ἐπομένως εἰς τὴν περίπτωσί μας μόνον τὴν Τουρκία, *χωρὶς* δηλαδή καὶ *ἰδική μας εὐχέρεια*, ὅπως, ἀδρανούσης ἢ δυστροπούσης εἰς αὐτὸ τῆς Τουρκίας, με πρωτοβουλία μας ἐπιληφθῆ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον.

Ἔχω δημοσίως καὶ ἐπανειλημμένως τονίσει, με πόση ἀφέλεια ἐπέσαμε, ἤδη κατὰ τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψι τοῦ Ἑλληνοσ Πρωθυπουργοῦ εἰς τὰς Η.Π.Α. τὸ 1996, εἰς τὴν *καλοστημένη παγίδα* ἀποδοχῆς διευθετήσεως τῆς ἑλληνο-τουρκικῆς διενέξεως γιὰ τὴν βραχονησίδα Λίμνια (Τίμια) ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης. Τὸ ἴδιο ὀλισθήμα ἐπαναλάβαμε καὶ τώρα, εἰς ἀόριστο πλαίσιο διενέξεων, δηλαδή διευρύνσαμε ἀορίστως τὶς ζημιόγρονες γιὰ τὰ ἔθνικά μας συμφέροντα συνέπειές του.

α) Ἀναγνώρισις πρωτοβουλίας καὶ εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Συμβούλιον.

Καὶ μάλιστα σὲ χειρότερη μορφή, ἀφοῦ δὲν *ἔδώσαμε* μόνον εἰς τὴν Τουρκία τὸ δικαίωμα νὰ προωθῆ εἰς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης πρὸς ἐπίλυσι *«τις έκκρεμοῦσες συνοριακὲς διαφορὲς καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα»*, ἀλλὰ τὸ ἴδιο δικαίωμα παρεχωρήσαμε, με τὸ ἔδαφιο 6 τῶν Συμπερασμάτων τοῦ Ἐλσίνκι, καὶ εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιον, προφανῶς γιὰ τὴν περίπτωσι σχετικῆς ἀπροθυμίας τῆς Τουρκίας. Καὶ ἔτσι, ἐὰν μᾶς ἀπέμενε κάποια δυνατότης νὰ ἀντιταχθοῦμε εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Τουρκίας προσφυγὴν εἰς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον γιὰ συγκεκριμένο θέμα, ὡς ἀπαραδέκτως φερόμενον, διότι *ἀνάγεται εἰς ἀπρόσβλητα κυριαρχικά μας δικαιώματα*, εἶναι ὀλοφάνερρον, ὅτι *τὴν ἴδια ἀντίδρασί μας θὰ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὴν προβάλλουμε καὶ ἔναντι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου*, δηλαδή θεσμικῶς ἔναντι ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης, εἰς τρόπον ὥστε καὶ ἡ Τουρκία νὰ ἐξασφαλίζῃ ἐν προκειμένῳ ἔναντί μας τὸ «ἄλλοθι», ἀφοῦ δὲν θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ προσφεύγουσα, καὶ ὁ *εἰς βᾶρος μας καταναγκασμὸς νὰ εἶναι ἀποπνικτικὸς*. Καὶ ἂς δικαιολογεῖται ἡ Κυβέρνησις, ἐπιμένουσα ὅτι, παρὰ τὴν ἀποδοχὴ ἐκ μέρους μας τῆς γενικολόγου διατυπώσεως γιὰ *«ἐκκρεμοῦσες συνοριακὲς διαφορὲς καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα»*, ἡ Ἑλλὰς θεωρεῖ ὡς ἐκκρεμοῦσαν μίαν μόνον διαφορὰν, αὐτὴν περὶ τὴν ὑφαλοκρηπίδα. Χωρὶς ὅμως καὶ νὰ διευκρινίζῃ σαφῶς, ὅτι καὶ δὲν θὰ δεχθῆ θέσιν οἰουδήποτε ἄλλου ζητήματος.

β) Ἡ ἀναρμοδιότης τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου.

Τὸ ὅτι πρόκειται περὶ *καλοστημένης παγίδος* καὶ *ὀδυνηροῦ διὰ τὰ ἔθνικά μας συμφέροντα ὀλισθήματος* ψυχραϊμοσ διερεῦνησις τοῦ θέματος τετραγωνικῶς ἀποδεικνύει. Πράγματι, ἐν πρώτοις, τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον

στερείται ἐν προκειμένῳ πάσης δικαιοδοσίας ! Διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 36 παράγρ. 3 τοῦ Καταστατικοῦ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ τὸ ἄρθρον ἐπίσης 36 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Διεθνoῦς Δικαστηρίου, αὐτὸ ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐπιλύσεως μόνον «νομικῶν» διαφορῶν. Ἦδη δὲ ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τοῦ Λοκάρνο (1926) ὡς νομικὴ διαφορὰ θεωρεῖται καὶ νοεῖται μόνον « ἡ ἀμοιβαία ἀμφισβήτησις νομίμου δικαίωματος ». Εἰς τὴν περίπτωσι ὅμως τῆς βραχονησίδος Λίμνια οὔτε ἡ Ἑλλάς ἀμφισβητεῖ «νόμιμο δικαίωμα τῆς Τουρκίας», ἀφοῦ κανένα νόμιμο δικαίωμα ἐπὶ τῆς βραχονησίδος δὲν προβάλλει ἡ Τουρκία (ποὺ νὰ ἀμφισβητῆ ἡ Ἑλλάς)· ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ Τουρκία ἀμφισβητεῖ τὸ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος προβαλλόμενο «νόμιμο δικαίωμά» της, τὸ βασιζόμενο ἐπὶ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν εἰρήνης καὶ ἐνσωματώσεως τῆς Δωδεκανήσου (1947) ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὴν Ἰταλο-τουρκικὴν τοῦ 1932. Ἀφοῦ ἡ Τουρκία ἀντιπαρέρχεται τὶς διεθνεῖς αὐτὲς συνθήκες, ὑποστηρίζουσα μάλιστα διὰ τὴν χρονικῶς δευτέραν, τοῦ 1947, ὅτι δὲν τὴν δεσμεύει, διότι δὲν ἦτο συμβαλλομένη καὶ ἡ ἰδία εἰς αὐτήν, καὶ προτείνει ἀπλῶς «ἀνασυζήτησιν» τοῦ ὅλου «προβλήματος» τοῦ Αἰγαίου, δηλαδὴ ἀμφισβητεῖ εὐθέως ὀλόκληρον τὸ ὑφιστάμενον νομικὸν καθεστῶς του.

γ) «Πολιτικὴ» ἢ διένεξις, ὄχι «νομικὴ διαφορὰ».

Μὲ καμμιά ἐπομένως λογικὴ δὲν πρόκειται «ἀμοιβαία ἀμφισβήτησις νομίμου δικαίωματος», ὅποτε καὶ μόνον θὰ εἶχαμε «νομικὴ διαφορὰ», ἐπιλυτέα ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον. Ἄλλωστε, μὲ τέτοια ἐπίσημη τοποθέτησι τῆς Τουρκίας ἐπὶ τοῦ θέματος ἐπισημαίνεται ἐντονώτατα ὁ πολιτικὸς καθαρῶς χαρακτήρ τῆς διενέξεως.

Ἄκόμη, ἡ ὑπαγωγή μιᾶς νομικῆς διαφορᾶς εἰς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον ἐνέχει ἀπὸ μόνῃ της τὴν ἀναγνώρισιν ἀμοιβαίως ἀπὸ τὸ κάθε μέρος, ὅτι τὸ ἄλλο μέρος ἀμφισβητεῖ τὸ νόμιμο δικαίωμά του. Ἔτσι, μὲ δεδομένον, ὅτι στὶς ἴδιες, ὡς ἀνωτέρω, συνθήκες θεμελιοῦται ἡ ἐθνικὴ μας κυριαρχία ἐπὶ ὀλοκλήρου τῆς Δωδεκανήσου, μὲ τὸ νὰ δεχθοῦμε τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Διεθνoῦς Δικαστηρίου γιὰ τὴν βραχονησίδα Λίμνια (Ἴμια), εἶναι σὰν νὰ ἀποδεχόμεσθε τὴν ἀμφισβήτησιν ἀπὸ τὴν Τουρκία τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ Δωδεκανησιακοῦ νησιωτικοῦ συμπλέγματος ! Καὶ ἄς μὴ ξεχνᾶμε σχετικῶς, ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὲν παραλείπουν, νὰ ἐπαναλαμβάνουν, ὅτι κακῶς ἠνέχθησαν τὴν ἐνσωμάτωσιν τῆς Δωδεκανήσου εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Δὲν ἀποκλείεται ἐπομένως καθόλου νὰ προβάλουν καὶ τὴν ἐπιβουλήν τους αὐτὴ ὡς «ἐκκρεμοῦσα» μαζί μας «διαφορὰ» τους ἢ ὡς «ἄλλο σχετικὸ θέμα».

δ) «Πολιτικὴ» ἐπομένως καὶ ἡ ἐτυμηγορία τοῦ Διεθνoῦς Δικαστηρίου.

Οἱ ἐντεῦθεν κίνδυνοι.

Δέν θά πρέπει λοιπόν καθόλου νά αὐτοπαρηγορούμεθα καί νά μᾶς καθησυχάζη ἡ ἀνάμιξις τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου πρὸς ἐπίλυσι τῶν διενέξεών μας μὲ τὴν Τουρκία. Ἐφοῦ δὲν ἀποκλείεται νά κηρύξη τὸ ἴδιο τὸ Δικαστήριον τὴν ἐν προκειμένῳ θεσμικὴ ἀναρμοδιότητά του. Ὅποτε τὸ πλήρες ἀδιέξοδο θά εἶναι δεδομένο.

Ἄλλὰ καὶ ἐὰν ἐπιληφθῆ, ἡ ἐτυμηγορία τοῦ πρῶτον, θά καθυστερήσῃ, ὡς συνήθως, ἐπὶ ἔτη, *μὲ ἐκκρεμοῦσαν ἔτσι, μὲ τὴν ἰδικὴν μας συγκατάθεσιν (!), αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν μας κυριαρχίαν* ἐπὶ τῆς βραχονησίδος Ἰμια, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ ὀλοκλήρου τῆς Δωδεκανήσου μας, ἢ καὶ ὄσων ἄλλων περιοχῶν περιλάβῃ ἡ Τουρκία, ὡς μόνη προκαλοῦσα τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὰς ἀνόμους ἀμφισβητήσεις της!

Καὶ δεύτερον, ἡ ἐτυμηγορία αὐτή, ἀφοῦ ἡ διαφορὰ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, δὲν εἶναι νομικὴ, ἀλλὰ καθαρῶς πολιτικὴ, πικρῶς προβλέπεται, ὅτι *θὰ εἶναι καὶ αὐτὴ (ἡ ἐτυμηγορία) πολιτικὴ*, κατὰ τὴν ὑπαγορευθεῖσαν τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐπιβούλων. Δηλαδή, μόνον εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ ἐθνικὰ ἑλληνικά μας συμφέροντα δὲν πρόκειται νά εἶναι!

Καὶ τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ σημείου, ἔχει τὴν ἐξήγησίν του. *Πῶς εἶναι δυνατόν, νά ἐμπιστευθῆ οἰοσδήποτε ἐχέφρων ἄνθρωπος τὴν ἐπίλυσιν πολιτικῆς διενέξεως, καὶ μάλιστα μεταξὺ Κρατῶν, εἰς τοὺς συγκροτοῦντας τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον* τῆς Χάγης, δηλαδή *εἰς τὰ 15 μέλη του*; Συγκεκριμένως, *μὲ ποιὲς ἐγγυήσεις ἀμεροληψίας*; Ὅταν εἶναι δεδομένον, καὶ ὅσοι ἔχομεν ἀσκήσει δικαστικὰ καθήκοντα ἐκ πικρᾶς προσωπικῆς ἐμπειρίας γνωρίζομεν, ὅτι ἡ εὐορκος ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ὀδυνηρὰ καθ' ἑαυτήν, εἶναι ἐξόχως ἐπικίνδυνος, ὅταν πρόκειται περὶ ὑποθέσεων, οἱ ὁποῖες ἔστω καὶ ἐμμέσως ἔχουν πολιτικὸν χαρακτῆρα, μὲ ἐπικινδυνότητα ἐξικνουμένην πολλὰς φορὰς μέχρι καὶ ἀπειλῶν θανατώσεως (τοῦ δικάζοντος ἢ καὶ μελῶν τῆς οἰκογενείας του); Ὅταν λοιπόν θέλει ἀσυμβίβαστη γενναιοφροσύνη καὶ ἀπροσμέτρητη ψυχικὴ ἀντοχὴ ἢ σωστὴ ἄσκησις τοῦ δικαστικοῦ καθήκοντος, ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς τῶν κειμένων νόμων εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐσωτερικῆς δικαιοδοσίας ἐνὸς Κράτους, δηλαδή χωρὶς νά εἶναι κἂν ἐριστὰ δικαιώματα ἢ συμφέροντα αὐτοῦ· ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένας τὸ πόσον ἀπείρως δυσκολώτερα γίνονται τὰ πράγματα διὰ τοὺς δικάζοντες, ὅταν ἐπιζητεῖται δικαστικὴ ἐπίλυσις διενέξεων πολιτικῆς φύσεως μεταξὺ κρατῶν. Διότι τότε ὁ καταναγκασμός, ἀπὸ Κράτη πλέον ἀσκούμενος, εἶναι ἀφόρητος καὶ ἔτσι ἄκρως ἀποτελεσματικός. Καὶ βεβαίως τὰ Κράτη οὔτε θὰ διστάσουν εἰς τὴν ἄσκησίν του, πρὸς ἐκμαίευσιν ὑπηρετούσης ἄνομα συμφέροντά των ἀποφάσεως, τοῦλάχιστον ὅσα δὲν διστάζουν καὶ τοὺς

κανόνες του Διεθνούς Δικαίου συνεχώς να παραβιάζουν ή και τις διεθνείς συνθήκες ασυστόλως να άθετούν.

Με αυτά δέν έκφέρεται βεβαίως άπαξιωτική κρίσις διά τήν ύπαρξιν και τήν άποστολήν Διεθνών Δικαστηρίων. Κάθε άλλο. Διότι, όταν πρόκειται περι τής θεσμικής άποστολής των, όταν δηλαδή καλούνται να άποφανθούν *έπι νομικων διαφορων*, τότε ο περιορισμός των εις τήν έφαρμογήν κανόνων δικαίου (του Διεθνούς Δικαίου ή διεθνών συνθηκών), λόγω άκριβώς του μονοσημάντου αυτών, περιορίζει εις τὸ ελάχιστον και τὰ ένδεχόμενα αυθαιρεσίας, έπομένως και καταναγκασμοῦ πρὸς διάπραξιν αυτής. Άν και έπι τοιούτων διαφορών δέν λείπουν οδυνηρά αντίθετα παραδείγματα. Δηλαδή αποφάσεων άπροσδοκήτην, που δέν εφαρμόζουν εις τήν πραγματικότητα κανόνες δικαίου, αλλά *ύπηρετούν πειθηνίως πολιτικές, έπι του διεθνούς πεδίου, σκοπιμότητες*. Άπλως άς θυμηθοῦμε σχετικώς έμεις οί Έλληνες τὸ προηγούμενο τής *προσφυγής μας εις τὸ Διεθνές Δικαστήριο τής Χάγης*, όταν ή Τουρκία τὸ 1976 έπεχείρησε γεωλογικές έρευνες εις τήν περιοχή τής ύφαλοκρηπίδος τής Ελλάδος. Τότε τὸ Διεθνές Δικαστήριο, με «διαταγή» του μεν τής 11ης Σεπτεμβρίου 1976 *άπέρριψε τὸ αίτημά μας για προσωρινά μέτρα*, με τὸ αιτιολογικό, ότι δέν πάθαμε «ανεπανόρθωτη βλάβη» και σε περίπτωσι ζημίας μας θά είχαμε δικαίωμα επανορθώσεως της (!) με τήν *άπόφασί του* δέ τής 19ης Δεκεμβρίου 1978 *κηρύχθηκε αναρμόδιο*, να κρίνη έπι τής ουσίας τής διαφορᾶς (!)...

Με τέτοια λοιπόν μάλιστα έθνική μας έμπειρία από τήν δικαιοδοτική του δραστηριότητα, αν και έπι νομικής τότε διαφορᾶς, είχαμε τώρα ένα έπι πλέον λόγον να μη πέσωμεν με τόσην άπερισκεψία εις τήν παγίδα άποδοχής άρμοδιότητος του Διεθνούς Δικαστηρίου τής Χάγης και έπι τών πολιτικού καθαρῶς χαρακτήρος διενέξεών μας με τήν Τουρκία, τών άποκλειστικῶς από αυτήν προκαλουμένων.

ε) Έάν έμμένουμεν εις τὸν «πολιτικὸν» χαρακτήρα τής διενέξεως.

Άπετελεῖ έπομένως οδυνηρὸν ολίσθημα ή ιδική μας δέσμευσις με τὰ συμπεράσματα του Εύρωπαϊκοῦ Συμβουλίου του Έλσίνκι και κατά τὸ περι αναμίξεως του Διεθνούς Δικαστηρίου σημείον. Ένω ήμπορούσαμε αντιθέτως, με τήν *άπαρασάλευτη έμμογή μας εις τὸν καθαρῶς πολιτικὸν χαρακτήρα* τών μετὰ τής Τουρκίας διενέξεών μας, *να θέτουμεν αυτομάτως και διαρκῶς τήν Τουρκίαν εις τήν δυσμενεστάτην* θέσιν, να *άντιστρατεύεται πλέον* τήν ύφισταμένην κατάστασιν (τὸ «*status quo*») τής περιοχῆς, πρᾶγμα ὅμως τὸ ὁποῖον και ὁ Χάρτης τών Ηνωμένων Έθνῶν και ὅλες οί έκτοτε διεθνείς συνθήκες, που θεσπίζουν τὸ *άπαραβίαστον* τών ύφισταμένων συνόρων, και *ρητῶς άπαγορεύουν*. Ὅποτε με τέτοια ιδική μας πολιτική και

δέν θα απομένη εἰς τὴν Τουρκία, ἐὰν θελήσῃ νὰ ἐμμείνη εἰς τὶς εἰς βάρος μας ἀξιώσεις της, ἄλλη ὁδὸς ἀπὸ τὸν πόλεμον. Τὸν ὅποιον καὶ βεβαίως διὰ πολλοὺς λόγους δέν θα ἀποτολμήσῃ.

Δ'.

Η ΕΝΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ.

α) Ἡ προϋπόθεσις τῆς «πολιτικῆς διευθετήσεως» τοῦ Κυπριακοῦ.

Μὲ ἀλαλαγμοὺς ἀκρίτου ἐνθουσιασμοῦ ἔγινε δεκτὸ τὸ ΣΗΜΕΙΟΝ 9 τῶν Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐλσίνκι. Μὲ τὴν ἀμαρτωλὴ μέθοδον τῆς «ἀπὸ προσκομιδῆς μέρους» θεωρήσεως τοῦ πράγματος, συγκεκριμένως ἐκ τοῦ ὅτι ρητῶς εἰς τὸ ἐδάφιον β' τοῦ ἐν λόγῳ Σημείου τονίζεται, ὅτι ἡ «πολιτικὴ διευθέτησις» τοῦ Κυπριακοῦ δέν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἔνταξιν τῆς Κύπρου εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν.

Στοιχειώδης πολιτικὴ σύνεσις ἐπιβάλλει τὴν ἀποτίμησιν τῆς ληφθείσης καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀποφάσεως κατὰ τὶς ἀληθινὰς της διαστάσεις: Ἐν πρώτοις εἶναι πασιδῆλον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ **Κύπρος ἀπὸ ἐτῶν τώρα πληροῖ ὅλα τὰ οἰκονομικὰ κριτήρια γιὰ τὴν συμμετοχὴ** της εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν. Καὶ μάλιστα ἴσως εἰς βαθμὸν ἀνώτερον καὶ ἀπὸ ἤδη μετέχουσες εἰς αὐτὴν χώρες. Τὸ ὅτι ἐγκαιρότερον, πρὸ ἰκανῶν ἐτῶν, ὅταν ἡ εὐρωπαϊκὴ καὶ διεθνὴς συγκυρία ἦσαν κατὰ πολὺ εὐνοϊκώτεραι, δέν ὑπεβλήθη ἀπὸ τὴν Κύπρον ἢ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑποψηφιοτήτης της, ἢ **εὐθύνη βαρύνει ἀποκλειστικῶς τὴν Κυπριακὴ ἡγεσία**, ἢ ὁποία καὶ ἀπέκρουε σχετικὰς συμβουλευτικὰς ὑποδείξεις τῆς ἐπισήμου Ἑλλάδος, θύουσα εἰς τὸν βωμὸν προσωπικῶν ὑπολογισμῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἀνόητη ἀντίληψιν, ὅτι ἡ Κύπρος δέν εἶναι «ὑποτελής», διὰ νὰ ἐνεργῇ κατὰ τὶς ἐλλαδικὰς ὑποδείξεις!

Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς ὑποψηφιοτήτος της **οὐδέποτε ἐτέθη ρητῶς ὑπὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου ὡς προϋπόθεσις** διὰ τὴν ἔνταξιν τῆς Κύπρου εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν ἢ προηγουμένη «πολιτικὴ διευθέτησις» τοῦ Κυπριακοῦ. Ὑπῆρξαν ἀπλῶς σποραδικῶς τοιαῦται θέσεις μεμονωμένων χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως εἰς τὸ πλαίσιον λυσσαλέου οἰκονομικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, περὶ τοῦ ποῖα θὰ γίνῃ περισσότερον ἀρεστὴ εἰς τὴν Τουρκίαν, προκειμένου νὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ αὐτὴν παραγγελίαις πολεμικοῦ ὕλικου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἀγαθῶν, ἢ καὶ διεισδύσῃ ἐγκαιρότερον εἰς τὴν ἀνεκμετάλλευστον ἀκόμη ἐσωτερικὴν της ἀγοράν.

β) Ἀνύπαρκτος, ἐὰν ὄχι δυσμενεστέρα ἢ νέα ρύθμισις.

Ὅστε δὲν πρόκειται τώρα περὶ μεταβολῆς, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ προηγούμενα κείμενα Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, πρὸς τὸ καλλίτερον τῆς ἐπίσημου θέσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ὡς πρὸς τὴν ἔνταξιν τῆς Κύπρου. Ἀπλῶς καὶ μόνον αὐτό, τὸ ὁποῖον, διότι δὲν διελαμβάνετο ρητῶς ὡς προϋπόθεσις, δὲν ἀποτελοῦσε προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἔνταξιν, δηλαδή ἡ προηγουμένη «πολιτικὴ διευθέτησις» τοῦ Κυπριακοῦ, τώρα ρητῶς ὀρίζεται, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ τοιαύτην προϋπόθεσιν.

Ὅμως ἡ ρητὴ αὐτὴ ἀναφορὰ ἐξανεμίζεται τελείως μὲ τὰ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ αὐτὸ ἐδάφιον β' τοῦ Σημείου 9 τῶν Συμπερασμάτων διαλαμβανόμενα. Ὅτι δηλαδή, «ἂν δὲν ἐπιτευχθῆ διευθέτησις ἕως τὴν ὀλοκλήρωσι τῶν ἔνταξιακῶν διαπραγματεύσεων», «τὸ Συμβούλιο θὰ λάβει ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅλους τοὺς σχετικούς παράγοντες»!

Θὰ ἠμποροῦσε μάλιστα ἐλλόγως νὰ ὑποστηριχθῆ, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἡ τοιαύτη, ἀποδεκτὴ γενομένη καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ρύθμισις εἶναι, τοῦλάχιστον ἀπὸ ἀπόψεως δεσμευτικῶν κειμένων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, δυσμενεστέρα τῶν προηγουμένως ἰσχυόντων. Διότι, ἐνῶ μέχρι τώρα δὲν ὑπῆρχε γραπτὴ ἀναγωγὴ τῆς προηγουμένης «πολιτικῆς διευθετήσεως» τοῦ Κυπριακοῦ εἰς προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἔνταξιν τῆς Κύπρου εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνώσιν, μὲ τὴν νέα, δῆθεν εὐνοϊκὴ ρύθμισις, τοιαύτη ἀναγωγὴ ἀποκτᾶ καὶ γραπτὴ θεμελίωσις, μὲ τὴν παραδοχὴν τῆς δυνατότητος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου «νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅλους τοὺς σχετικούς παράγοντες», ἐπομένως καὶ τὸ ναυάγιον τῆς «πολιτικῆς διευθετήσεως» Ὅποτε καὶ «χαίρετε ἔνταξις», καὶ νέες πιέσεις πρὸς τὴν Ἑλληνοκυπριακὴ φυσικὰ μόνον πλευρὰ πρὸς νέες, αὐτὲς τὶς ἀτελεύτητες, ὑποχωρήσεις ...

Ε'.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.

Ἐντροπὴ λοιπὸν νὰ ἀνάγωνται ὅλα, τὰ καταδήλως ἀρνητικὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα καὶ εἰς τὴν παροῦσαν σύνθεσιν ἐπεσημάνθησαν, εἰς τὴν περιωπὴν περίπου ἔθνικῶν μας θριάμβων ! ...

Εἰς τὴν συγχορδίαν τῶν ἐνθουσιαστικῶν ἀλαλαγμῶν μετέχουν δυστυχῶς ἀπιθάνως πολυποίκιλοι κεκράκτες. Χωρὶς περίσκεψιν καὶ χωρὶς αἰδῶ. Δημοσιογραφικοὶ κονδυλοφόροι μὲ νηπιακῆς ἐμβελείας δῆθεν διαφωτιστικὲς ἀναλύσεις, πολυπράγμονες πανεπιστημιακοὶ καὶ ἄλλοι, «πνευματικοὶ» ὑποτίθεται, ταγοὶ μας μὲ κατάδηλον τὸ ἐθελόμενον τῆς, πολλαπλῶς ὑπηρετούσης τὴν ἰδιωφέλειαν, δημοσιότητος, καὶ διάφορα ραδιοτηλεοπτικὰ μέσα μὲ ἀνυπάρκτου σοβαρότητος καὶ ἀκριβείας ἀναφορές,

ὥστε ἡ ἐξ ὀρισμοῦ ὑψηλὴ ὄντως ἀποστολὴ τῶν μέσων μαζικῆς ἐπικοινωνίας νὰ μεταλλάσσεται σὲ *σκοταδιστικὰ ἐνεργήματα ἐνωρηστρωμένης μαζικῆς ἀποβλακώσεως*. Εἰς αὐτὰ προστίθενται καὶ καταφανῶς *στημένες δημοσκοπήσεις*, ἀδήλου καὶ ἀνεξελέγκτου, ὅπως πάντοτε, ἀκριβείας. Δημοσκοπήσεις, ἐννοεῖται, κατόπιν τῆς *συστηματικῆς παραπληροφορήσεως* καὶ σὲ «δείγματα» καταδήλως ἀπληροφορήτων πολιτῶν. Ἐνῶ καὶ *πολιτικὰ πρόσωπα*, κυρίως ἐκτὸς κομματικῶν σχηματισμῶν ἢ ἐπιδιώκοντα αὐτόνομον, ἐκτὸς γραμμῆς, πολιτικὸν ρόλον, συνήθως, ὄχι βεβαίως σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις, ἀπὸ στεῖρον ἀπληροφαιώμενον δογματισμὸν ἢ ἰδιοτελῶς, ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ συγγενῶν, κυρίως πρὸς ἐκμαίευσιν συμπαθειῶν τοῦ πάντοτε παντοδυνάμου ξένου παράγοντος καὶ δραστηκῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἀπὸ αὐτόν, *συνεργῶν καὶ τώρα εἰς τὸν διανοητικὸν εὐνοουχισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ* καὶ τὴν συνακόλουθην περίπου ἀποθεωτικὴν ἐξύμνησιν, ὅπως πάντοτε, τῶν ἐκάστοτε θλιβερωτάτων ἐθνικῶν μας παραπατημάτων.

Τὸ φαινόμενον βεβαίως εἶναι εὐεξήγητον. Ἐντάσσεται εἰς τὸ πλαίσιον τῆς *νέας κοινωνικῆς ἠθικῆς*, αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἰταμώτατα ἐπιβάλλει, μὲ τοὺς διεσπαρμένους τοπάρχας τῆς, ἢ ἐπελαύνουσα «*Νέα Ἐποχὴ*», μὲ τὴν νέαν τάξιν τῶν παγκοσμίων πραγμάτων, τὸν *ἀναδύμενον φρικιαστικῶς νέον Μεσαίωνα*.

Καὶ ἐν προκειμένῳ λοιπὸν πικρότατες ἀναδύονται οἱ διαπιστώσεις. Ἄντι νὰ *συνειδητοποιήσουμε ὅλοι μας τὶς παραπάνω ἐθνικῶς βλαπτικῆς συνέπειες* ἀπὸ τὴν ἐκ μέρους μας ἀποδοχὴ καὶ συνυπογραφή τῶν Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἑλσίνκι τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1999, καὶ τὶς *δυσοίωνες γιὰ τὸ μέλλον μας ἀλήθειες*, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τροφοδοτεῖται πανταχόθεν μὲ ἀνεπέρευση καὶ πάλιν αἰσιοδοξία. Γνήσιοι ἀπόγονοι ἀρχαίων μας προγόνων, τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὅποιοι ἐπανηγύριζαν, ὅταν ὑπεχρεώθησαν, ἠττημένοι ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτες, καὶ ἐγκρέμιζαν τὰ τεῖχη τῆς πόλεως («τὰ τεῖχη κατέσκαπτον ὑπ' ἀύλητρίδων πολλῇ προθυμίᾳ, νομίζοντες ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῇ Ἑλλάδι ἄρχειν τῆς ἐλευθερίας», ὅπως ἱστορεῖ ὁ *Ξενοφῶν*, Ἑλληνικά, Β.2.23), ἔτσι καὶ ἐμεῖς, καὶ τώρα ὅπως ἐπὶ δεκαετίες ἤδη, *ἀσμένως γκρεμίζουμε βαθμηδόν*, ἕνα πρὸς ἕνα, *τὰ παντοειδῆ, διπλωματικὰ καὶ ἄλλα (ἰδεολογικά, φρονηματιστικά, κλπ.), τεῖχη τῆς ἐθνικῆς μας ἀμύνης, τῆς προστασίας τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας*. Πορευόμεθα τὴν ὁδὸν τοῦ ἐθνικοῦ μας ὀλέθρου, περίπου ἐν θριάμβῳ, βαυκαλιζόμενοι καὶ παρηγορούμενοι μὲ ἀνύπαρκτες «ἐπιτυχίες», ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητά *συνεχῶς ὑποχωροῦμε*, ἐπιδεικνύοντες σχεδὸν καθημερινῶς καὶ ἐν παντὶ τὴν *ἐθνικὴν μας ἀφροσύνην καὶ ἀναξιότητα*.

Ἀπὸ ὅλους μας, ἀπὸ τὸν καθένα μας, ἐξαρτᾶται, νὰ ἀναστρέψουμε τὴν θλιβερὰν αὐτὴν πορείαν μας, ὥστε τὴν ἐνεστῶσα περίοδο παθῶν νὰ ἀκολουθήσῃ ἢ εὐδία τῆς ἐθνικῆς μας ἀναστάσεως, ἀσφαλείας καὶ ἀξιοπρεπείας.-

Χρῆστος Α. Σαρτζετάκης.
Νέα Πεντέλη, 17η - 18η Δεκεμβρίου 1999.